

Μαριβώ Η Κληρονομιά

Πρόγραμμα Παρουσίασης Θεάτρου Κλασικού Ρεπερτορίου στις Κοινότητες
Πολιτιστικές Υπηρεσίες, Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού

«Αναζήτησα μέσα στην ανθρώπινη καρδιά
όλες τις διαφορετικές κρυψώνες
όπου θα μπορούσε να κρύβεται η αγάπη,
όταν φοβάται να εκδηλωθεί·
και καθεμιιά από τις κωμωδίες μου
έχει σαν στόχο
να την φανερώσει από την κρυψώνα της».

Μαριβώ

Ο Marivaux στην Κυπριακή Περιφέρεια

Οι Πολιτιστικές Υπηρεσίες του Υπουργείου Παιδείας και Πολιτισμού βίωσαν για αρκετά χρόνια τον προβληματισμό που προκαλεί η θεατρική ένδεια στην κυπριακή περιφέρεια. Η ένδεια αυτή μεταφράζεται σε μεγάλο βαθμό στην προσκόλληση στην κυπριακή ηθογραφία που εκτόπιζε τα άλλα θεατρικά είδη. Η προτίμηση αυτή καθήλωσε την θεατρική παιδεία στις μη αστικές περιοχές σε μια περιορισμένη αντίληψη του παραστατικού γεγονότος, που οριοθετείται από το συγκεκριμένο είδος θεατρικών κειμένων. Υπήρχε η άποψη ότι για να προσεχθεί μια παράσταση από τους κατοίκους των αγροτικών περιοχών θα πρέπει να έχει την όψη και τον λόγο που τους είναι οικείος, δηλαδή οι ηθοποιοί να φορούν παραδοσιακές κυπριακές ενδυμασίες και να μιλούν στην τοπική διάλεκτο.

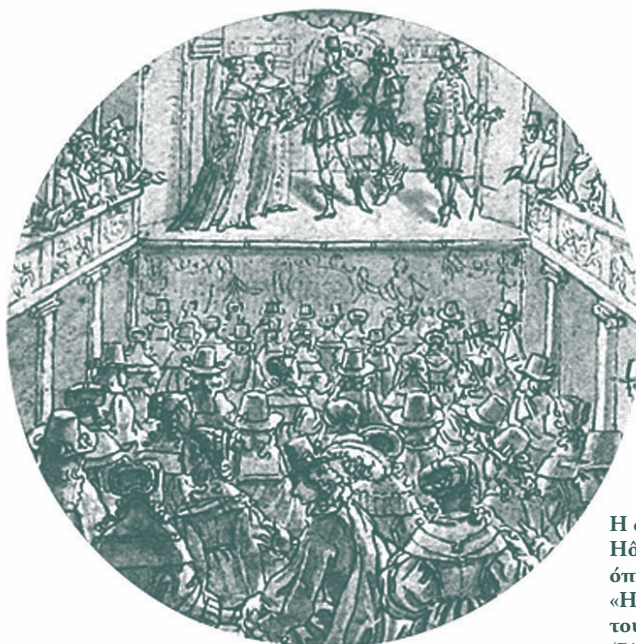
Εμείς δεν υιοθετούμε αυτή την άποψη, διότι έτσι θα καταργούσαμε το πιο βασικό στοιχείο της δύναμης του θεάτρου: ότι, δηλαδή, μπορεί να μιλά στους ανθρώπους διαχρονικά και ανεξαρτήτως γεωγραφικού σημείου στο οποίο λαμβάνει χώρα. Η Judi Dench στο μήνυμά της την παγκόσμια μέρα θεάτρου το 2011 έχει τονίσει πως η σημασία του θεάτρου έγκειται στην ανάγκη από την οποία εκπορεύεται η θεατρική πράξη και δεν είναι άλλη από την ψυχική έκφραση. Τονίζει, δε, πως θέατρο μπορεί να υπάρξει παντού χωρίς τις ερυθρές κουρτίνες της αυλαίας και χωρίς καν καθίσματα για τους θεατές, κρίνοντας από την Αφρική όπου οι άνθρωποι παρακολουθούν παραστατικά δρώμενα κάτω από δέντρα.

Τα εργαλεία που χρησιμοποίησαν οι Πολιτιστικές Υπηρεσίες στην νέα στρατηγική τους για πολιτιστική αποκέντρωση ήταν ένα αξιόλογο έργο το οποίο θα μπορούσε να μιλήσει απευθείας στις καρδιές των ανθρώπων και ένας σκηνοθέτης ο οποίος να είναι σε θέση να ανεβάσει το έργο με κώδικες που να διερμηνεύσουν το νόημα του έργου στο κοινό. Το έργο εποχής μπορεί να ξενίσει μέσα από τα κοστούμια και τις άγνωστες σε πολλούς μουσικές και κινησιολογικές επιλογές της παράστασης,

ωστόσο, αν αφεθεί κανείς με καλή διάθεση στα μηνύματα πίσω από το θέαμα δεν μπορεί παρά να γελάσει αλλά και να προβληματιστεί βαθιά, να αναθεωρήσει και να ανακαλέσει στη μνήμη του βιώματα.

Ο Marivaux μπορεί να έζησε στη Γαλλία αιώνες πριν. Εντούτοις, επι-
δαψιλεύει ακόμη και στις μέρες μας το χειροκρότημα για το σπινθηρο-
βόλο πνεύμα που διασώζει η γραφίδα του, για τις ευθύβολες και καυσ-
τικές παρατηρήσεις του, για τους σπαρταριστούς χαρακτήρες των έρ-
γων του αλλά και για την καυστικότητα με την οποία διαχειρίζεται τα
ανθρώπινα πάθη και ειδικά όταν αυτά γεννούνται μέσα στις ανθρώπι-
νες σχέσεις. Σαν γέφυρα ανάμεσα στον Μολιέρο και τον Ζωρζ Φεϋντώ,
ο Marivaux αποτελεί ένα ισχυρό κρίκο στην αλυσίδα των κορυφαίων
Γάλλων κωμικών θεατρικών συγγραφέων, που έχουν πια ενταχθεί στο
κλασικό ρεπερτόριο του παγκοσμίου θεάτρου.

Παύλος Παρασκευάς
Διευθυντής Πολιτιστικών Υπηρεσιών

Η αίθουσα του
Hôtel de Bourgogne, Γαλλία,
όπου παρουσιάστηκε
«Η Κληρονομιά»
του Μαριβώ το 1736.
(Bibliothèque historique
de la Ville de Paris)
www.regietheatrale.com

- 4 Φεβρουαρίου 1688- Γέννηση στο Παρίσι του Pierre Carlet de Chamblain de Marivaux. Ο πατέρας του που καταγόταν από την Νορμανδία, γίνεται Διευθυντής του Δημοσίου Ταμείου στη Riom και αργότερα στη Limoges. Πρώτη του εκπαίδευση πιθανότατα μετριοτάτη.
- 1706- Ο Μαριβώ γράφει και στη συνέχεια δημοσιεύει στη Limoges (το 1712) μια έμμετρη μονόπρακτη κωμωδία: «Ο συνετός και δίκαιος πατέρας ή ο Κρισπίνος ευτυχισμένος απατεωνάκος».
- 1710- Κατοικεί στο Παρίσι και παρουσιάζεται μπροστά στον Fontenelle και στον La Motte. Γίνεται δεκτός στο σπίτι των Μαντάμ ντε Λαμπέρ και Μαντάμ ντε Τενσέν.
- 1712- Δημοσιεύει το πρώτο του μυθιστόρημα, «Ο Φαρσαμών ή οι ρομαντικές τρέλες».
- 1717- «Η μεταμφιεσμένη Ιλιάδα σε 12 ωδές και στίχο», κωμική παρωδία του Ομήρου. «Ο μεταμφιεσμένος Τηλέμαχος» (δημοσιευμένο μόνο το 1736), παρωδία του έργου του Φενελόν. «Ωδή», δημοσιεύτηκε στον «Ερμή». Παντρεύεται.
- 1720- «Ο Έρωτας και η αλήθεια», πεζή κωμωδία σε τρεις πράξεις, παίχτηκε στο Théâtre-Italien. «Αννίβας» τραγωδία στο Théâtre-Francais (μέτρια επιτυχία). «Ο Αρλεκίνος εξευγενισμένος απ' τον έρωτα» στο Théâtre-Italien: 12 παραστάσεις.
- 1721- Ο Μαριβώ καταστρέφεται από το σύστημα του Law.
- 1722- «Η έκπληξη του έρωτα» (Théâtre-Italien). Ιδρύει και διευθύνει μια περιοδική έκδοση τον «Γάλλο Θεατή» που θα εκδίδεται ως το 1743.
- 1723- «Η διπλή αστάθεια» (Théâtre-Italien). Θάνατος της κυρίας ντε Μαριβώ.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΜΑΡΙΒΩ

- 1724- «Ο μεταμφιεσμένος πρίγκηπας» (Théâtre-Italien), «Η ψευτο-υπηρέτρια» (Théâtre-Italien), «Η απρόβλεπτη λύση» (Théâtre-Francais).
- 1725- «Το νησί των σκλάβων» (Théâtre-Italien). «Ο κληρονόμος του χωριού» (Théâtre-Italien).
- 1727- «Η Δεύτερη Έκπληξη του Έρωτα» (Théâtre-Francais), «Το νησί της λογικής ή τ' ανθρωπάκια» (Théâtre-Francais).
- 1729- «Η Νέα Αποικία» (Théâtre-Italien).
- 1730- «Το παιχνίδι του Έρωτα και της Τύχης» (Théâtre-Italien).
- 1731-1741- «Η Ζωή της Μαριάν», ανολοκλήρωτο μυθιστόρημα.
- 1732- «Ο θρίαμβος του Έρωτα» (Théâtre-Italien), «Τα έμμεσα λόγια» (Théâtre-Italien), «Σχολείο μητέρων» (Théâtre-Francais).
- 1734- «Η περιφρόνηση» (Théâtre-Italien), «Ο τιμωρημένος δασκάλκος» (Théâtre-Francais).
- 1735- «Ο νεόπλουτος χωριάτης», ανολοκλήρωτο μυθιστόρημα, «Η πιστή μητέρα» (Théâtre-Italien).
- 1736- «Το κληροδότημα», παίχτηκε στο Théâtre-Francais.
- 1737- «Οι ψευτο-διαδόσεις» στο Théâtre-Italien.
- 1738- «Η απρόβλεπτη χαρά» (Théâtre-Italien).
- 1739- «Οι ειλικρινείς» (Théâtre-Italien).
- 1740- «Η δοκιμασία» (Théâtre-Italien).
- 1746- «Η νικημένη προκατάληψη» (Théâtre-Francais). Η κόρη του Μαριβώ, που γεννήθηκε το 1719, αφιερώνεται στη θρησκεία.
- 10 Δεκεμβρίου 1742- Ο Μαριβώ με αντίπαλο το Βολταίρο εκλέγεται στη Γαλλική Ακαδημία.
- 1753- Ο Μαριβώ συχνάζει στα σαλόνια της Μαντάμ Ζοφρέν και της Μαντάμ ντυ Ντεφάν. Παίρνει ένα επίδομα από τον Βασιλιά.
- 1757- Έκδοση των «Φελισί» και «Οι καλόπιστοι ηθοποιοί» (δεν παρουσιάζονται σκηνικά).
- 12 Φεβρουαρίου 1763- Θάνατος του Μαριβώ.

Pierre de Marivaux

Λόγος δημιουργός-Λόγος καταστροφέας

Στο Μαριβωντικό Θεάτρο, η γλώσσα δεν αποτελεί απλώς σύστημα επικοινωνίας μεταξύ των μελών μιας κοινότητας, αλλά κάθε δομική μονάδα του λεκτικού κώδικα κατέχει πολυσήμαντο ρόλο. Στην κατεύθυνση αυτή, η γλώσσα συνιστά τη γενεσιουργό αιτία συναισθημάτων ή λειτουργεί καταλυτικά για την πραγμάτωση των τεκταινομένων που υποβόσκουν στον ψυχικό κόσμο του ήρωα, συμβάλλοντας στην εκπλήρωση του πάγιου αιτήματος και *raison d'être* του ήρωα της μαριβωντικής δημιουργίας, την κατάκτηση του έρωτα σε ένα περιβάλλον αληθών πληροφοριών.

Ωστόσο, ενδέχεται να επιτελέσει την ακριβώς αντίθετη λειτουργία, να μεταβληθεί σε όργανο εξωτερίκευσης κάλπικων ψυχολογικών καταστάσεων ή διάψευσης υπαρκτών συναισθημάτων, ακυρώνοντας τις ερωτικές φιλοδοξίες των δραματικών προσώπων. Στην «Κληρονομιά», η Ορτάνς προσπαθώντας να πραγματοποιήσει τα σχέδιά της, υποβάλλει στον Λεπίν την ιδέα του γάμου του κυρίου του και συγχρόνως της σύναψης σχέσης μεταξύ των δύο υπηρετών, ενώ η Λιζέτ με τη σειρά της επιχειρεί να τονίσει την αναγκαιότητα του γάμου στη Μαρκησία, η οποία έως τότε δεν είχε προβεί σε ένα τέτοιο συλλογισμό, ακόμη κι αν η ιδέα ενυπήρχε στο νου της σε λανθάνουσα φάση.

Όπως σημειώνει ο Jacques Scherer, «Η γλώσσα στη δημιουργία του Μαριβώ στηρίζεται σε τρία εκφραστικά μέσα: Στο πορτραίτο, τον καθρέφτη και τη μάσκα». Με τη λέξη «καθρέφτης» εννοεί την ιδιόλεκτο του δραματικού προσώπου. Ο τρόπος διαχείρισης του γλωσσικού συστήματος, αποκαλυπτικός για την ταυτότητα του ήρωα, - που καθορίζεται καίρια από το μορφωτικό του επίπεδο, - υποδηλώνει τη θέση του στην κοινωνική

Γαλλική μόδα, Γαλλικό κοστούμι-παιδί,
17ος αιώνας
www.galerie-napoleon.com

πυραμίδα. Εκ παραλλήλου, η ακούσια ανάδυση της προσωπικότητας μέσω της επιλογής συγκεκριμένων λεκτικών σχημάτων και συντακτικών δομών, λειτουργεί ως αγωγός διοχέτευσης μηνυμάτων, τα οποία ο πομπός επιχειρεί να αποκρύψει και ο δέκτης δύναται να αποκωδικοποιήσει και έτσι να καταστεί γνώστης νέων πληροφοριών. Το μοτίβο του κατόπτρου, επαναλαμβάνεται σε ποικίλες κωμικές συνθέσεις. Η φράση του Ρολάν Μπαρτ «Ο Φετιχισμός του βλέμματος» θα μπορούσε να είναι διαφωτιστική ως προς το σκεπτικό και τη συχνότητα της χρήσης κατόπτρων, ή άλλων υποκατάστατων αντανάκλασεως, ως αντικειμένων με συμβολιστική δυναμική. Σε πρώτο επίπεδο, η αντανάκλαση συμβολίζει την απόπειρα του ατόμου για την κατάκτηση της αυτογνωσίας και την εξοικείωσή του με την εικόνα του και τα εσώτερα ποιοτικά γνωρίσματα που συνθέτουν την ατομικότητά του, ενώ η θέαση του ειδώλου του από έναν τρίτο, σηματοδοτεί την οπτική γωνία εξερεύνησής του με την παρεμβολή άλλων παραγόντων.

Μια έτερη εξήγηση αποδίδει στον αντικατοπτρισμό ενός ατόμου τη λατρεία του ειδώλου του, υπογραμμίζοντας τη φιλαρέσκεια του ήρωα και κατά συνέπεια την πολλαπλότητα και την ανηθικότητα των συναισθημάτων, η οποία προσλαμβάνει τη μορφή της αστάθειας και της αδιάλειπτης μεταβολής ή της υποκρισίας. Το τρίτο εκφραστικό μέσο της γλώσσας είναι η «μάσκα». Το σύνολο των λεκτικών σημείων επικοινωνίας εν προκειμένω είναι ένα προσωπείο που μεταβάλλεται ανάλογα με τις ποικιλόμορφες μεταμφιέσεις και αποβλέπει στην απόκρυψη των συναισθημάτων του πομπού, ο οποίος δεν τα έχει συνειδητοποιήσει ή δεν επιθυμεί την εξωτερικότητά τους. Εύλογα λοιπόν, στο μαριβωντικό σύμπαν, ο Λόγος, θεμελιώδης άξονας εκτύλιξης της δραματικής πλοκής, προσλαμβάνει σχεδόν τις ιδιότητες μίας αναπόδραστης Ειμαρμένης, ενός Θεού στις ιδιότητες του οποίου, απαντάται ένα αρμονικό πάντρεμα αρωγής και εκδίκησης, δημιουργίας και καταστροφής, αλήθειας και ψεύδους.

Χριστιάνα Οικονόμου
Θεατρολόγος, Πανεπιστήμιο Αθηνών

Σκηνοθετικό Σημείωμα

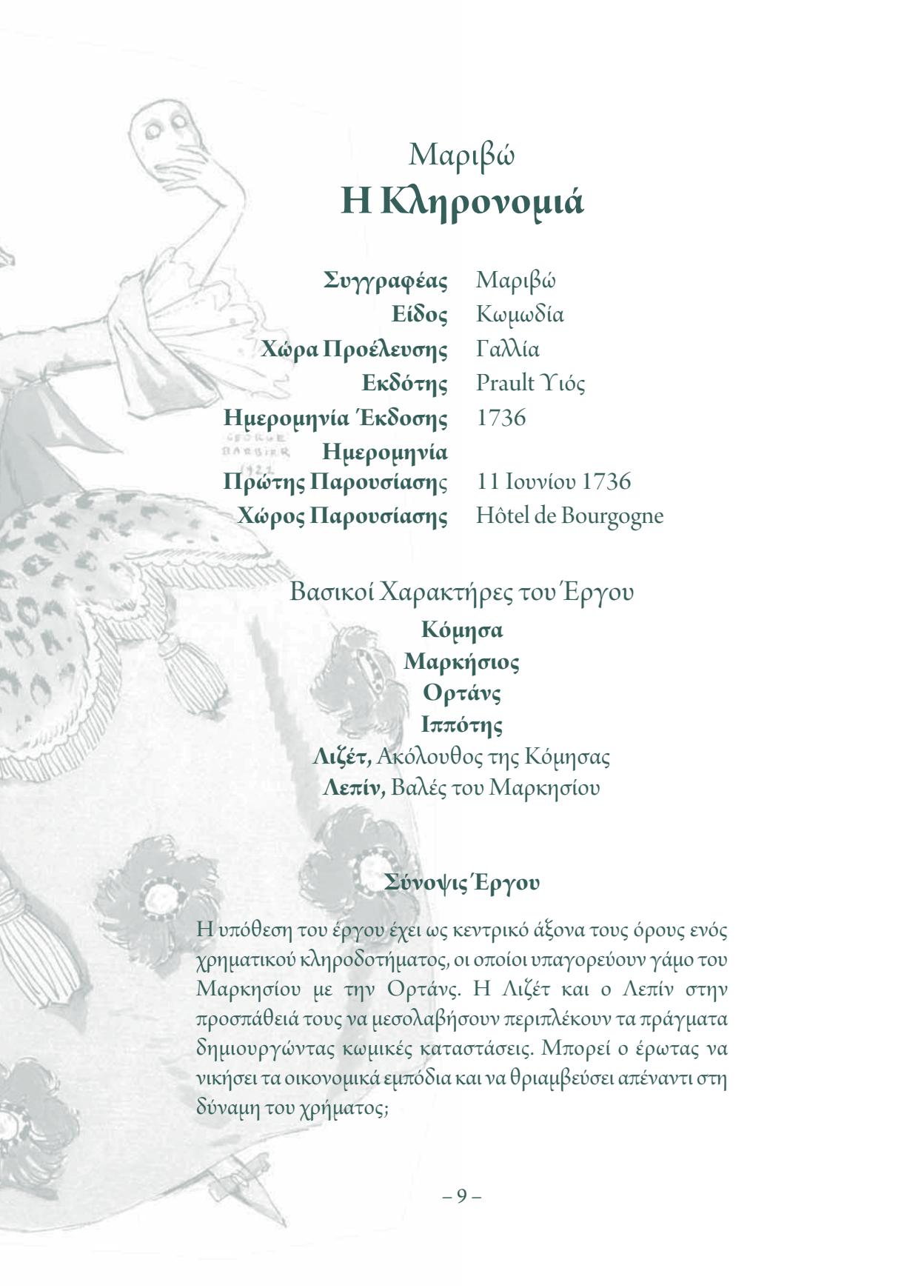
Ο Μαριβώ χρησιμοποιώντας την κωμωδία, το εύθυμο, το ανάλαφρο παιχνίδι και το γέλιο που μας προκαλούν οι περιπέτειες των ηρώων του, μας παρουσιάζει τον Άνθρωπο με όλες τις αντιφάσεις του, με όλα τα προτερήματα και τα ελαττώματα χωρίς να τον ωραιοποιεί ή να τον εξιδανικεύει.

Στην «Κληρονομιά», το ενδιαφέρον και η επιθυμία των ηρώων, καθώς και οι μεταξύ τους σχέσεις γίνονται μάλλον φανερές. Όμως, μια κληρονομιά εξακόσιων χιλιάδων φράγκων και ένας όρος ανατρέπει όλες τις σχέσεις και προκαλεί στους ήρωες την αμφισβήτηση των συναισθημάτων τους και την επαναδιαπραγμάτευση της ίδιας τους της ζωής με χρηματοοικονομικούς όρους και εδώ ο Μαριβώ παρουσιάζει τους ήρωές του να συνωμοτούν, να μεταμορφώνονται, να ελίσσονται, να παίζουν με τον έρωτα και τα συναισθήματά τους. Ακόμη, να παίζουν παιχνίδια επικίνδυνα, επηρεασμένοι από την δύναμη των οικονομικών κερδών με αίσιο τέλος, αλλά που αφήνει μια στυφή γεύση στα χείλη των ηρώων και των θεατών.

Τάκης Χριστοφάκης

Design for the costume of one of the Shadows, pencil, pen and ink, watercolour and silver paint (laid down), 26.7x20cm. Signed in ink: George Barbier, 1921.

© The Thyssen-Bornemisza Collection, 1987.
«Set and costume designs for ballet and theatre»,
Alexander Scouvaloff. General Editors
Simon De Pury, Sotheby's Publications.

Μαριβώ Η Κληρονομιά

Συγγραφέας	Μαριβώ
Είδος	Κωμωδία
Χώρα Προέλευσης	Γαλλία
Εκδότης	Prault Υιός
Ημερομηνία Έκδοσης	1736
Ημερομηνία Πρώτης Παρουσίασης	11 Ιουνίου 1736
Χώρος Παρουσίασης	Hôtel de Bourgogne

Βασικοί Χαρακτήρες του Έργου

Κόμησα
Μαρκήσιος
Ορτάνς
Ιππότης

Λιζέτ, Ακόλουθος της Κόμισσας
Λεπίν, Βαλές του Μαρκησίου

Σύνοψις Έργου

Η υπόθεση του έργου έχει ως κεντρικό άξονα τους όρους ενός χρηματικού κληροδοτήματος, οι οποίοι υπαγορεύουν γάμο του Μαρκησίου με την Ορτάνς. Η Λιζέτ και ο Λεπίν στην προσπάθειά τους να μεσολαβήσουν περιπλέκουν τα πράγματα δημιουργώντας κωμικές καταστάσεις. Μπορεί ο έρωτας να νικήσει τα οικονομικά εμπόδια και να θριαμβεύσει απέναντι στη δύναμη του χρήματος;

«Τώρα οι θεατές βρίσκονται στις θέσεις τους και οι ηθοποιοί στις δικές τους. Η σκηνική πραγμάτωση ξεκινά. Αμέσως το κοινό μαθαίνει ποιά είναι η περιβόητη «κληρονομιά», η «πραγματική κληρονομιά». Αυτή που έχει σχέση με τα χρήματα-ως συνήθως-από την μια πλευρά και τους ανθρώπους από την άλλη. Όμως καθώς η παράσταση προχωρά αρχίζουν να διαφαίνονται παράλληλα και άλλες «κληρονομίες». Αυτές που σχετίζονται με τις κοινωνικές τάξεις, τα συναισθήματα, τις συμπεριφορές, την χρονική διάσταση και την ιστορική πραγματικότητα. Και σε αυτό το σημείο δημιουργούνται και διαπλέκονται τα ερωτικά ζευγάρια του έργου που από μόνο του το καθένα αντιστοιχεί σε μια συγκεκριμένη κοινωνική τάξη: Κόμησα-Μαρκήσιος (ανήκουν στην τάξη των υψηλών ευγενών της εποχής), Ορτάνς-Ιππότης (ανήκουν στην τάξη των απλών ευγενών), Λιζέτ-Λεπίν (ανήκουν στην τάξη των υπηρετών). Στην κοινωνία του Παρισιού του 18ου αιώνα οι άνθρωποι χωρίζονται σε τάξεις και έχουν αξιώματα και τίτλους σύμφωνα με την οικογενειακή και οικονομική τους κατάσταση. Τα πρόσωπα του έργου αντιπροσωπεύουν την κοινωνική διαστρωμάτωση. Άραγε στην κοινωνία και την ιστορία του σήμερα συνεχίζουν να υπάρχουν αντίστοιχα προνόμια και «κληρονομίες» στη χώρα μας, στην Ευρώπη και στον κόσμο; Αν ναι, σίγουρα όχι με τους τίτλους και τα προνόμια της εποχής του Μαριβώ. Λίγο προσεχτικά όμως αν παρατηρήσουμε τον κοινωνικό μας περίγυρο θα διαπιστώσουμε ότι η «κληρονομιά» στις κοινωνικές τάξεις συνεχίζει να υπάρχει και σήμερα. Ο έρωτας δεν μένει ασφαλώς ανεπηρέαστος από τα παραπάνω και εκδηλώνεται στην Παράσταση (κάλλιστα και στην πραγματικότητα) με τρεις διαφορετικούς τρόπους: Αυτός του πρώτου ζευγαριού (Μαρκήσιος-Κόμησα) είναι κρυφός, διστακτικός, γεμάτος ανασφάλειες και μπερδέματα αφού η κοινωνική θέση των προσώπων και ο «καθωσπρεπισμός» εμποδίζει την ελεύθερη έκφρασή του. Τα πρόσωπα του δεύτερου ζευγαριού (Ορτάνς-Ιππότης) ερωτοτροπούν από την πρώτη στιγμή και δεν έχουν κανένα ενδιασμό γι' αυτό. Μόνο όταν γίνονται θύματα του ίδιου τους του εαυτού στοχεύοντας να κερδίσουν χρήματα μέσα από το παιχνίδι της ίντριγκας που στήνουν, μόνο τότε ο έρωτας τους αμφισβητείται. Όσο για το τρίτο ζευγάρι (Λιζέτ-Λεπίν), το παιχνίδι του έρωτα είναι κάτι άγνωστο μέχρι εκείνη τη στιγμή, γι' αυτό εκφράζεται με όλο τους το σώμα και τις αισθήσεις, με όλα τα «ναι» και «τα μη», «τα πρέπει» και «τα θέλω». Μήπως όμως, αυτούς τους τρόπους που εκφράζεται ο έρωτας, δεν τους αναγνωρίζουμε και σήμερα πότε στον εαυτό μας και πότε στους γύρω μας; Μήπως και αυτό το συναισθημα δεν είναι ένα είδος «κληρονομιάς»;

Απόσπασμα από το κείμενο: Οι «Κληρονομίες»
στην κοινωνία του 18ου αιώνα και
στην κοινωνία του σήμερα, 18 Φεβρουαρίου 2013.

Κείμενο: **Ευτυχία Πανουσοπούλου**

Επιμέλεια: **Μελίνα Πλαστή**

Θεατρολόγοι Λέσχης Ανάγνωσης

Θεατρικού Έργου, Αθήνα.

<http://klironomia.tumblr.com>

**Design for Rudolph Valentino's costume as
Monsieur Beaucaire, pencil, pen and ink,
watercolour and gold paint (on card),
26.4x20cm. Signed in ink: George Barbier.
© The Thyssen-Bornemisza Collection, 1987.
«Set and costume designs for ballet and theatre»,
Alexander Scouvaloff. General Editors
Simon De Pury, Sotheby's Publications.**

Η Κωμωδία
ΤΟΥ ΜΑΡΙΒΩ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

«Ο διπλός θρίαμβος του λόγου και της αγάπης»

Σκηνοθεσία	Τάκης Χριστοφάκης
Μετάφραση	Αντρέας Στάικος
Ενδυματολογική Επιμέλεια	Χάρης Κανκαρίδης
Μουσική Επιμέλεια	Τάκης Χριστοφάκης Αντρέι Κρούπα

Τους ρόλους ερμηνεύουν οι ηθοποιοί:

Κόμηση	Φάνη Πέτσα
Μαρκήσιος	Αντρέι Κρούπα
Ιπότης	Μάρκος Ιούλιος Δρουσιώτης
Ορτάνς	Ελεονώρα Σερένα
Λιζέτ	Ξένια Προκοπίου
Λεπίν	Πέτρος Κονόμου

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Σάββατο 25 Ιουλίου	Υπαίθριο Θέατρο Σαλαμιούς
Παρασκευή 7 Αυγούστου	Υπαίθριο Θέατρο Μιτσερού
Σάββατο 8 Αυγούστου	Υπαίθριο Θέατρο Σπηλιών
Τετάρτη 12 Αυγούστου	Αμφιθέατρο «Κωνσταντίνος Λεβέντης», Τάλα
Παρασκευή 28 Αυγούστου	Θέατρο Αγίας Μαρίνας Ξυλιάτου

Ώρα έναρξης Παραστάσεων: 8.30 μ.μ.

Είσοδος Ελεύθερη

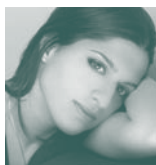
Πληροφορίες: τηλ. 22809800

Ευχαριστίες στο Σατιρικό Θέατρο για την παραχώρηση του υλικού από το βεστιάριο του.

Μάρκος Ιούλιος Δρουσιώτης

Απόφοιτος της Δραματικής Σχολής Βλαδμήρος Καυκαρίδης. Σπούδασε Γραφικές Τέχνες και έκανε μαθήματα φωτογραφίας. Συνεργάστηκε με σημαντικούς Κύπριους σκηνοθέτες. Επίσης συνεργάστηκε με: Πολιτιστικό Όμιλο ΜΟΡΦΗ, Λαογραφικό Όμιλο Λευκωσίας, Studio Act, Σατιρικό Θέατρο, Θέατρο Δέντρο, Θέατρο Μασκαρίνι, Αμφίκτιο Θέατρο, Θεατρική Εστία.

Φάνη Πέτσα

Αριστούχος απόφοιτος της Δραματικής Σχολής Βεάκη, απόφοιτος της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών στο Τμήμα Θεατρολογίας και απόφοιτος του μεταπτυχιακού προγράμματος Θεατρικών Σπουδών στο Ανοικτό Πανεπιστήμιο Κύπρου. Συμμετείχε στο Φεστιβάλ Επιδαύρου, στο Θέατρο της Άνοιξης, στο Θέατρο Τέχνης, στον Θ.Ο.Κ., στο Θέατρο Ένα, στο Θέατρο Εστία και σε άλλα ιδιωτικά θέατρα.

Ξένια Προδρόμου

Έχει σπουδάσει υποκριτική στην Αθηναϊκή Σκηνή Κάλβου-Καλαμπόκη. Είναι κάτοχος πτυχίου Επικοινωνίας, Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και Πολιτισμού από το Πάντειο Πανεπιστήμιο. Έχει παρακολουθήσει ποικίλα σεμινάρια στο μπαλέτο, στην υποκριτική, στην σωματική έκφραση, στο αρχαίο δράμα και στη μεταγλώττιση. Έχει συμμετάσχει στις παραστάσεις «Ποιος είδε ένα δεινόσαυρο» και «Ποια Ελένη».

Πέτρος Κονόμου

Αποφοίτησε από την Ανώτερη Σχολή Δραματικής Τέχνης «Βλαδμήρος Καυκαρίδης», το 2003. Έχει συνεργαστεί με τα περισσότερα θέατρα στο νησί μας και μερικές από τις παραστάσεις που πήρε μέρος είναι: «Βάτραχοι», «Ειρήνη», «Κύκλωπας», «Οργισμένα Νιάτα», «Λεωφορείο ο Πόθος». Το 2012 έχει ιδρύσει το «θέατρο Μασκαρίνι» που ασχολείται κυρίως με το παιδικό θέατρο.

Αντρέια Κρούπα

Αποφοίτησε από την Κρατική Ακαδημία Θεατρικών Τεχνών Αγίας Πετρούπολης και έκτοτε εργάστηκε στον Θ.Ο.Κ και στο Ανοικτό Θέατρο, στο θέατρο Σκάλα, στο Θέατρο Ανεμόνα και στο Θέτρο Αντίδοτο μέχρι τις 2 Μαΐου 2011. Είναι δάσκαλος και Σκηνοθέτης στο θεατρικό Εργαστήρι "The Little

Worry People", και στο Καλοκαιρινό Σχολείο του Θεάτρου Αντίδοτο. Επίσης συνεργάστηκε με τον Χρίστο Σιοπαχά στην «Κόκκινη Πέμπτη», με τον Πέτρο Χαράλαμπους σε ταινία μικρού μήκους, και με τον Γιώργο Κουκουμά στην ταινία μικρού μήκους "Helmet" 2008.

Ελεονώρα Σερένα

Σπούδασε Θεατρικές Τέχνες στο Middlesex University, στο Λονδίνο. Έχει συνεργαστεί με διάφορα θεατρικά σχήματα και έχει συμπρωταγωνιστήσει σε παραστάσεις έργων ρεπερτορίου, κλασικών συγγραφέων όπως Α.Τσέχωφ, Α.Στριντμπεργκ, Τ.Ουίλλιαμς, Ζ.Κοκτώ κ.α. Είναι μόνιμη συνεργάτις του Θεατρικού Πολυχώρου ΕΣΤΙΑ ως ηθοποιός και βοηθός σκηνοθέτη.

Τάκης Χριστοφάκης

Σπούδασε στο Κρατικό Ινστιτούτο Θεάτρου και Κινηματογράφου του Λένινγκραντ (Master of Arts) και εργάστηκε στα θέατρα: Τέχνης Καρόλου Κούν, Νέα Σκηνή Εθνικού Θεάτρου, Συνόλου, Δεσμοί, στο Θεσσαλικό Θέατρο, στον ΘΟΚ και στην ΕΘΑΛ. Από το 1991 μέχρι το 2006 εργάστηκε στον αναπτυξιακό τομέα του ΘΟΚ, διδάσκοντας θεατρική αγωγή σε Γυμνάσια και Λύκεια. Δημιούργησε το Θέατρο Σταγόνες Ζωής το 2004 και μέχρι σήμερα ανέβασε τα έργα: «Μονόπρακτα», «Ανυπεράσπιση», «Αρμένικη Βίζιτα», «Αρκούδα», του Α.Τσέχωφ «Όσκαρ» του Ε.Ε. Σμίθ, και «Το Νησί» του Athol Fugard. Άλλες σκηνοθετικές εργασίες του είναι: «Η Σονάτα του Σεληνόφωτος», του Γιάννη Ρίτσου (ΘΟΚ), η «Ληστεία», της Ειρήνης Αδαμίδου (Ανοικτό Θέατρο), «Γνωρίζοντας το Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα», του Φ.Γκαρθία Λόρκα, «Γιατρός με το Στανιό» του Μολιέρου, «Δεσποινίς Μαργαρίτα» του Ρ.Ατάντε (Θέατρο Τέχνης Κύπρου), «Φτωχέ μου Μαρτά» του Α. Αρμπούζωφ και «Ο Ιππότης» του Χ. Πίντερ (Θέατρο Σταγόνες Ζωής).

Εικόνα εξωφύλλου: Wikipedia ® (French Wikisource)

Εικόνα οπισθοφύλλου: 17ος αιώνας, Αυλή του Βασιλιά της Γαλλίας Λουδοβίκου XIII, www.galerie-napoleon.com

Εκδοτική και καλλιτεχνική επιμέλεια: ΜΕΘΕΞΙΣ διακονία πολιτισμού

Εκτύπωση: ΘΕΟΠΡΕΣ

Υπεύθυνος Προγράμματος: Ανθούλλης Δημοσθένους

Εποπτεία : Αριστοδμήμος Αναστασιάδης

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
www.moec.gov.cy